

Oláh András

iránytű nélkül

(F. I. emlékének)

követjük ösztöneinket
a feltúrt enyedi utcákon viharvert
blokkházak szürke köveinek
mintázatát tapogatja tekinteted
árnyékod megelőz
hasztalan próbálsz utána lépni
a járdaszélt őrző kandeláber
mellett siklik el ügyesen
az oszlopról már rég
lepattogzott a festék
mélyre szorult a csend
s vészesen rontja kilátásainkat
hogy a kapucsengőt hiába
nyomkodjuk
az emeleti ablakon kikönyöklő
szomszéd árulja el
több hete már hogy meghalt az öreg
nagyon előre sietett pedig tudnia
kellett hogy jövünk
levelet is küldtünk
és képet az unokákról
de azt sem láthatta már
– iránytű nélkül egy sajátjaként
őrzött ismeretlenben
bolyong tovább

[mint aki vak]

mint aki vak mint aki fáj
mint aki nem látott fényeket
bekormozta magát sajgott
ecetben pácolva éhezett

üres volt és álomtalan
mint a megcsalt emlékezet
mint aki el sem ment soha
mint aki meg sem érkezett

a történet vége

a merev tekinteteken
már felszáradt a szomorúság
bicsakló szavak gépies mozdulat
félbetört ölelés gyűrődött össze
a maszkba öltözött fájdalom alatt
az összegereblyézett avarkupacokat
széthordta a szél – túl sokat láttak –
egyszer méltatlankodva
mondtad hogy méltósággal
már halni sem lehet
és hosszú szünet következett

légszomj gyötör szaggatott csönd
akadoznak a vérkörök
minden szív megpenészedik
de tankolni kell és indulni újra
kérdted hogy a halálhoz
milyen szín passzol
válasz nélkül hagytam
azóta már tudom
a némaságnak is van kockázata
átengedtem a szétfolyó időt
vesztegárba került a csönd
a történet véget ért
– már nem akar hallani rólunk

szívátültetés

végtelen könnyűséget érez a dac
szabadságnak hiszi a nemtörődömséget
önmegvalósításnak a tékozlást
győzelemnek a szüntelen lázadást
a rendetlenséget a kioktatást
majd eltelik negyedszázad és rájön
hogy szavai elégtelenek mondatai
súlytalanok vágyai szennyestartóban
landolnak kimoshatatlanul

falevelet kerget a száradó ősz
mécsesek világítanak a sírokon
a folytatás fojtó álom
ahol szelencéket kell nyitogatni
zsugorodva átcsúszni átevickélni
és várni a felkelő napot
- vagy egy új ősrobbanást

vasbeton szerkezetű életrend jön
az utcán eltévedt postások köröznek
önfelszámolás helyett hallgatás
a játékszabályok függvényében
olykor replika mert ami volt mind az
enyészeté hiába a fokozatos elsötétítés
lecserélődnek a hangok a madárcsicsergés
a zászlók kifakulnak - paradicsomi
állapot - de betegségtünet az olvadás:
félrebillent fejű höemberek
várják a szívátültetést

idegen föld

nehéz kövek
ereszkednek a reggelre
kérdő tekintetek
hol maradt a tehénbögés
a kutyaugatás
- a csönd meghasadt:
ortodox templom épül
könnyörtelenül magas
árváknak panaszkodik
megvakult szemeknek
hogy milyen egyedül van
s hogy árnyéka még csak
az ablakunkig ér
de letöröl minden nyomot
s a tisztaság végzetes:
idegenné bélyegződik
minden mint a diófa törzsébe
karcolt betűn az ékezet

Kereki Sándor: Duna-part a Széchenyi Lánchíd pesti hidfője mellett, 1972 (Fortepan/Kereki Sándor)

